

то мыслили, чи оугасваля, акò вы проливали кръвь та на живòтны те. Акò и да казва Апòстолъ Павла, какъ “Невозмо́жно крове юнчей и козлей шпущати грѣхѹ.” (ко Евр: Г. 4.) Обаче Бòгъ въ законѣхъ атъ, даанный на Моисеа шредилъ различни жертвоприношенїа та: но понéже, по вышереченно то Апòстолско слòво, тїа жèртвы не сж могли ни малкш да послужитъ за шчїстенье то на чело̀вѣчески те грѣхòвè, и по товà слѣдующе слòво, коè то шзначава самш за Иудейскы те жèртвы, “И всàкъ оубо священникъ стòитъ на всàкъ дèнь служа, и тїажде множицею приноситъ жèртвы, иже никòгдаже мòгутъ шати грѣхòвъ.” (ко Евр: Г. 11.) тогò ради трèбва да ишыщимы причїны те, заради който Бòгъ ги сўставилъ.

Причинны те, за който Бòгъ
è оўставилъ жèртвы те.

Двѣ причїны сь нахòжджтъ въ сватòе Писанїе за жèртвы те. Първата è, за да бы показалъ чело̀вѣкъ своата повинность предъ Бòга, какъ è достòинъ да бы оубитъ былъ шгнѣвъ Бòжий, кàкто сь закàла и живòтно то. И заради товà Бòгъ заповѣдалъ, кой то приноситъ жèртва, да возлага ржкà та си врѣхъ главата на оубиваемї-атъ скòтъ. (Левїт: д. 15.) И такòбо познанїе на чело̀вѣческа та повинность вòди нечувствїтелно да ишка ишбавитель и примиритель. Втòр-та презз тїа жèртвы дабы сь, прообразавала сла̀вна та жèртва на непорòчнаго агнца Исуса Хрїста, кой то оўмрелъ на кръстѣхъ атъ за нашы те грѣхòвè. Товà про-